

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



COL·LOCAR LA DONA O EL NEN

Remirant entre les nombroses notícies de tribunals i en tota la porridura que els acompanya, enmig d'un rebombori ensordidor que no s'atura de judicis, evidències de corrupció i gent declarant a Barcelona i a Madrid, hi ha una parell d'informacions que m'han cridat l'atenció tot i que si les comparem amb el cas Palau o Pretòria podrien semblar, per comparació, pessics de monja. Totes dues són actes de nepotisme exercits amb tota la barra. En una d'elles, l'antic alcalde d'Anglès va enviar una carta a Artur Mas quan era President després de reciclar-se forçaament a l'empresa privada, sembla que sense gaire fortuna, per demanar-li un càrrec per a ell i un altre per a la seva dona. Els seus arguments no es referien a la seva vàlua i la seva capacitat sinó que apel·lava als «ser-

veis prestats al país». Així és com alguns (sembla que molts) interprenen la política. Per a ell, haver fet d'alcalde (cobrant) del mateix partit que el President en exercici, li donava dret a exigir un despatx i un sou a l'administració. De fet, en demanava dos. Així de simple, així de groller. Malgrat la pressió epistolar, sembla que a ell no li va funcionar però sí que van trobar un encaix a la seva muller: comissionada per la Transparència. Ni més ni menys. Un endoll que li va durar poc perquè en el primer Consell de Govern de Carles Puigdemont fou destituïda. No sóc ingenu i puc imaginar que la majoria dels nomenaments es fan per afinitat i per favor prestats, en lloc deferho per mèrits dels candidats. Això és tràfic d'influències, i el batlle sense feina, per reblar-ho, va acabar treballant per a una empresa de Madrid com a acon-

seguidor d'obra pública. A hores d'ara figura com a imputat i ha estat detingut diverses vegades dins del cas 3%. Mentre tot es va sabent, perquè tot sempre s'acaba sabent, més a prop, a Manresa i uns quants nivells més avall en l'escalafó, també s'ha donat un cas ben escandalós. En les proves d'accés per a una plaça de perfil administratiu al consistori, a un dels candidats li van canviar l'examen, suposament mediocre, per un altre de quasi perfecte en redacció i contingut. Sembla que algú des de dins es va preocupar de fer el canvi per afavorir la seva candidatura i assegurar-li la victòria. El cas va ser descobert i denunciat. I com en una telesèrie, la trama s'ha anat embolicant. S'ha sabut que l'opositor és fill d'una alt càrrec del departament laboral municipal. Com si el guionista fos boig, en l'últim capítol s'ha

sabut que el noi ha acabat d'empleat públic al mateix lloc però accedint-hi per una altra via. Serà el jutge, tot i que li costarà, el que haurà de valorar què hi ha de cert en tot plegat, però la veritat és que fa una pudor de socarim que costa de fer esvaïr. Per dignitat, hauria d'haver renunciat a qualsevol alternativa i evitar l'escàndol que protagonitza. Tal com funcionen les coses per aquí, tots aquests fets queden de moment coberts per la presumpció d'innocència i, segons les dades disponibles, han creuat línies moralment vermelles però els permet evitar el debat. Provar d'amagar les vergonyes darrere una toga no cobreix ni justifica aquesta mena de pràctiques. Encara que el cas quedi, com s'espera, invalidat al tribunal. Hi ha cas, hi ha manipulació de documents, però no hi haurà forma de demostrar qui

ho ha fet. A tots els que tenim fills començant la vintena, ens preocupa el seu futur i volem preveure com encararan la vida, però col·locar-los on sigui amb males arts, usant les trampes i potser les influències, li pot assegurar un sou però se li dona un mal referent usant els recursos de tots plegats. Doblement dolent, fa de mal pair i sempre més serà protagonista d'uns fets sobre els quals recaurà l'ombra del dubte, o pitjor. En canvi, si ningú es considerés propietari del que és de tots i s'hagués deixat el noi trobar el seu lloc a la societat sense cap dreuera inconfessable, segur que li aniria molt millor per a la seva autoestima. En els temps que corren, si participes en aquesta mena de coses, potser en pots treure un guany aparent sense esforç però acabes al jutjat o a la columna d'un diari. No hi ha pietat. Per sort.

L'AGULLA, PAISATGISME MANRESÀ

TRIBUNA

Anjo Valentí Moll

PRESIDENT DEL CLUB TENNIS MANRESA

enguany el Cercle Artístic de Manresa convocà a tots els pintors en una nova edició –i passen ja per la 56a!– del Concurs de Pintura Ràpida que se celebra durant la Festa de la Llum. Com cada any, un èxit de participació, on el repte per aquesta ocasió fou la recreació pictòrica de l'entorn del parc de l'Agulla, en tant sols unes hores de marge per dur-la a terme.

No cal dir que els treballs realitzats foren de gran qualitat artística, però certament, també ajudava la matèria primera seleccionada: en aquest cas el paisatge

que els rodejava, i fins i tot el fet que el dia del concurs la plana del Bages va llevar-se amb una densa boira baixa que donava un aire més místic als seus voltants. Els camps, el llac, el parc, el berenador, la Sèquia i, naturalment, Montserrat a l'horitzó foren els elements que la majoria d'artistes van immortalitzar ràpidament amb els seus pinzells, i un cop tots exposats, feia la sensació d'un gran conjunt visual ben descriptiu de la rica paisatgística de l'Agulla.

Un entorn definit –tal com ha de ser– per la natura, on aquesta pren forma de camps, aigua, camins, i on aixecant la mirada cap al sud trobem Montserrat, a l'est, el Montcau, a l'oest, Collbaix, i cap al nord, aixecant una mica més el cap, la serra del Cadí.

Una mirada que també ens du cap a la ciutat, tal com si fos el seu «vestíbul» verd d'accés de Manresa. Així, si l'entrada sud pel riu Cardener, amb el pont Vell, la Cova i la Seu és la porta del nostre patrimoni històric, cultural i religiós, la porta nord, des de l'Agulla, ben bé la

podríem definir i reconèixer com la porta de la natura i l'espai de sostenibilitat manresà amb el rerefons imponent del massís de Montserrat.

El desembre passat, Manel Villaplana, de l'entitat Gest, escrivia per a **Regió7** l'article «El valor de la Sèquia: potenciar sinèrgies», on, encertadament, relligava la història de l'aigua a la nostra ciutat amb els espais públics que el seu llegat ens ha deixat, en què destacava l'existència de la Sèquia, on avui més que mai s'estan posant en valor gràcies a la intensa tasca desenvolupada per la Fundació Parc de la Sèquia. Un treball, com afirmava Villaplana, fruit no només d'un sol col·lectiu sinó de la suma de sinèrgies, tal com es va assolir fa 700 anys amb la construcció de la mateixa Sèquia. En efecte, col·laboracions i acords que

«Totes les activitats amb el nexa comú de fer del parc urbà de l'Agulla i el seu entorn un espai natural privilegiat que fins a avui hem sabut respectar i protegir»

actualment es mantenen, i que provenen tant del sector públic, com és el cas del Consorci de l'Agulla, participat pels ajuntaments de Manresa i Sant Fruitós de Bages, que vetlla per la cura de l'espai i hi inverteix, i que se sumen a les nombroses activitats d'entitats, associacions o particulars que fan de l'entorn del parc de l'Agulla un espai de preservació natural i a la vegada compatible amb usos en família, per a la pràctica esportiva o bé el lleure. Un ventall que abasta des d'esportives com la cursa de Batecs Solidaris, o la veterana Transèquia, fins a culturals, com l'aplec anual d'havaneres, els focs d'artifici de la festa major, passant per infantils com la Moguda a l'Agulla, i fins a les darreres iniciatives com l'Agulla Market o la Marxa de les 5Mil Canes i la recollida de l'aigua de la Llum a la darretera resclosa de la Sèquia, just a l'entrada del parc de l'Agulla.

Totes amb el nexa comú de fer del parc urbà de l'Agulla i el seu entorn un espai natural privilegiat que fins avui hem sabut respectar i protegir, i alhora poder treure'n profit per al gaudi de manresans, santfruitosencs i el conjunt dels bagencs. Llarga vida a l'Agulla!



TEATRE

KILÒMETRES
de Marília Samper

dijous, 16 de març
21.00 h - KURSAAL - Sala Petita

www.kursaal.cat

ORGANITZA



AMB EL SUPORT DE



PATROCINA



DES LA CIUTAT

Regió7